

hvordan den bliver drevet, og hvis man vil holde Jorden i Skat efter dens Afstaaelsesværdi, vil det sige, at jo dygtigere en Mand, der har Jorden, er, og jo bedre han driver den, des højere skal den op i Skat. Det er efter min Mening rigtigt at komme de mindste Landbrugere til Hjælp, og jeg paaskønner, at den højtærede Landbrugsminister bestræber sig derfor ligesom foregaaende Landbrugsministre, men jeg mener altsaa, at han er kommet ind i et galt Spor, og jeg tilraader saa indtrængende, som jeg kan det, at han kører ud af det Spor.

Det er ogsaa klart, at det er Uret at tage Jord fra en Mand til en Pris, som maaske kun er $\frac{4}{5}$ af, hvad Jorden i hans Haand er værd — og det kan man godt komme til, naar man tager Jord til Grundskylden plus 10 pCt., hvis det er en meget dygtig Mand, der har Jorden —, og give den til hans Nabo. Jeg tror, at hvis det skete i en Landsby, at man bar sig saaledes ad, vilde der i hele Landsbyen i alt Fald kun være een, som fandt det retfærdigt, nemlig den Mand, som havde faaet Jorden; alle andre i Landsbyen vilde sikkert finde, at det var oprørende, at man tog den ene Mands Jord og gav til en anden uden at give den, man tog den fra, fuld Erstatning.

Nu er jeg af den Mening, at en Ekspropriationslov er saare ønskelig, og jeg er glad ved, at den højtærede Minister vil fremme Lovgivning om Ekspropriation af Jord til de mindre Jordbrugere, thi naar Lens- og Præstegaardsjorder er opbrugt, kan det godt være, at man har Brug for at skulle ekspropriere Jord dels til de for smaa Jordbrug, men dels ogsaa til Oprettelse af mindre Jordbrug; ellers kan der let, selv i Tider hvor Jorden er faldende i Pris, hist og her, naar man mærker, at det offentlige er ude efter at skaffe sig Jord til Husmandsbrug, alligevel blive sat en kunstig Pris paa Jorden, en Pris, som er for høj, hvis der ikke er en Ekspropriationsbestemmelse. Jeg ønsker varmt, at en saadan Ekspropriationsbestemmelse skal kunne gennemføres, men det er jo meget vanskeligt at faa en saadan Ekspropriationsbestemmelse ført igennem, og naar den saa tillige belastes med at skulle gennemføres i et Lovforslag, hvis Gennemførelse tillige betyder en meget væsentlig Omlægning af Skatterne paa Jorden, som

i sig selv vil møde megen Modstand, især i den Skikkelse, den har, og som efter min Mening er uretfærdig, staar det for mig saaledes, at disse Bestræbelser maa blive forgæves. Man har givet Ekspropriationsforslaget, som i sig selv kan have vanskeligt nok ved at klare sig, en Møllesten om Halsen ved at knytte det sammen med en helt ny Skattelovgivning for Jorden paa det Omraade, som Forslaget angaar, og det tror jeg til min store Beklagelse vil føre til, at ogsaa Forslaget om Ekspropriationsregelen drukner. Derfor er det min indstændige Henstilling til den højtærede Landbrugsminister, at han viser saa megen Forhandlingsvenlighed i det Udvalg, som vel kommer til at behandle denne Sag, at vi kan faa disse Hindringer for Lovforslagets Gennemførelse, som jeg har paapeget her, fjernet.

Anden Næstformand (Parkov): Følgende ærede Medlemmer, de Herrer Olufson, Brorsen og Niels Frederiksen har bedt om at faa Ordet for tredje Gang under denne Sags Behandling. Det kan kun tilstaa dem, hvis Tinget giver sit Samtykke dertil, men hvis ingen modsætter sig det, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Olufson: Jeg maa jo indrømme, at det var ikke ganske faa Betæneligheder, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. Zahle eller fra det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Men jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at disse Betæneligheder burde været fremkommet paa et noget tidligere Tidspunkt. Paa intet tidligere Tidspunkt af Behandlingen af denne Sag har man fra det radikale Venstres Side hørt disse Betæneligheder. Jeg har oplæst § 9 i det saakaldte fjerde Jordlovsforslag og paavist, hvorledes den deri indeholdte Ekspropriationsbestemmelse er næsten enslydende med den i det foreliggende Lovforslag. Der siger man fra det radikale Venstres Side, at Grundskylden skal danne Grundlaget for Ekspropriationen. Man siger ganske vist, at den skal prøves af Vurderingsmyndighederne; men hvis der ingen Fejl er sket i den almindelige Vurdering, er det Grundskylden, der gaas ud fra, og der maa